

bejderes Kaar) og *Legouv *, kjendt bl. a. for sin ypperlige Bog: „L'Historie morale des Femmes“. Indbydelsen lyder i sin H lhed saaledes:

Da den franske Regering sammenkaldte Kongressen for Verdensudstillingen i 1889, besluttede den, at give Kvindearbejdet og Kvindinstitutioner en s rlig Plads.

Dette er en Retf rdighedshandling og en Oprejsning.

Takket v re de frisindede Tanker og de humane Grunds tninger, som ere blevne ledende i de moderne Samfund, har Kvinden i L bet af det sidste Aarhundrede begyndt at spille en Rolle i Samfundslivet, og denne Rolle er efterhaanden bleven af stor Betydning. Hun har af egen Drift stillet sig i f rste R kke i al velgj rende og human Virksomhed; i Undervisningsv senet har hun erobret sig en anset Stilling, der omtrent er j vnbyrdig med Mandens. En saadan Gj rning, undfanget af og udf rt af Kvinden og for Kvinden, lader ane, hvad man kan vente sig af Kvindens Aand og H jerte.

Og dog hersker der endnu baade i Samfundsordningen og i den offentlige Mening skadelige Fordomme og uberettiget Mistillid.

Kongressen af 1889 b r have til Formaal at vise, at Kvinderne have bestaaet deres Pr ve, og at de have Krav paa den Tillid og den Beskyttelse, som hidtil har v ret dem n gtet.

I Barndommen staar den unge Fige kun altfor ofte alene, uden H j lp og uden virksom St tte; som gift har hun ikke Raadighed over F llesboet og ikke Myndighed til at bestyre sin egen Formue; som Moder og Formynder for B rnene har hun ikke tilstr kkelig Indflydelse paa deres Opdragelse og Valget af deres Livsstilling, og endelig er hun stillet i sidste R kke med Hensyn til Arv efter sin Mand. Trods den Elendighed, de Tab og de Ulykker, som Kvinden s rlig er udsat for, synes hun, der snart er foragtet, snart glemt af Lovgiveren, at v re ber vet baade sine Rettigheder og Samfundets Beskyttelse.

Det er derfor retf rdigt, at vor Kongres, samtidig med at give en Fremstilling af det allerede udf rte Arbejde, ogsaa fremkommer med  nsker om og Planer til Reformer, der kan skabe Kvinden en bedre Fremtid; men paa dette Omraade agte vi at gaa frem med Ro, Forstand og Besindighed.

Vi ville holde os inden for Gr ndserne af de praktiske og mulige Forbedringer. Naar vi indbyde Kvinder fra fremmede Lande til os og med Beundring anerkjende alt hvad de have gjort for Menneskehedens Fremskridt, saa ville vi dog ikke glemme, at Folkenes Omgivelser og Karakter frembyde store Forskj ligheder. Om ogsaa Frankrig  nsker at  se af enhver Kilde og fange t ndende Gnister fra enhver Arne, saa b r det dog afpasse saavel sine Unders gelser som Gjennemf relsen af de n dvendige Reformer efter den Form, som stemmer overens baade med dets Karakter og dets Nationalaand.

Beh ve vi at tilf je, at vort Arbejde, helt igjennem et Fredens og Humaniseringens Arbejde, er gjennemtr ngt af Tolerancens og Frihedens Aand: at vor Talerstol staar aaben for alle; vi udelukke kun Sekt-